

нали камбаната и я понесли на нѣкѣде. Искали да я стопятъ и да излѣятъ отъ нея ятагани. Понесли я, но не прекрачили деветъ крачки, единъ отъ турцитѣ изревалъ, камбичналъ се по очи и умрѣлъ. Другаритѣ му изведнажъ разбрали, че камбаната може да е прокълната, изплашили се, върнали я и отново я захвърлили надъ купчината църковни развалини. После побѣгнали... На, това съмъ чувалъ, Петьо, — завърши разказа си попъ Пенчо и се прекръсти. Сжщото стори и Петъръ.

Пламъкътъ на свѣщъта замига, фитилътъ догорѣ и божиятъ храмъ потъна въ мракъ...

Свещеникътъ и слугата трѣгнаха безмълвни къмъ изхода..

ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

Златно мънисто

— Ти, гължбче бѣло, чисто,
ти ли клѣвна туй мънисто,
посребрено,
позлатено,
и на личенъ день дарено,
лична да е златоперка,
царевата чудна шерка?...

— Азъ го клѣвнахъ, ой детенце,
ой детенце,
стрѣкъ лаленце,
да го нося презъ морета,
даръ на Янчица напета,
да ѣ грѣе на гердана,
като слънце на поляна...

ЙОРДАНЪ СТУБЕЛЪ